

**AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK**

**Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:**

appellant,

**tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/52294 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 11 juni 2007 in
het geding tussen:**

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 2 oktober 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 11 juni 2007, verzonden op 12 juni 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 6 juli 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 23 juli 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. C.H.M. van Altena, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. O. van Loon, ambtenaar van Staat.

w.g. Van Altena
Lid van de enkelvoudige kamer

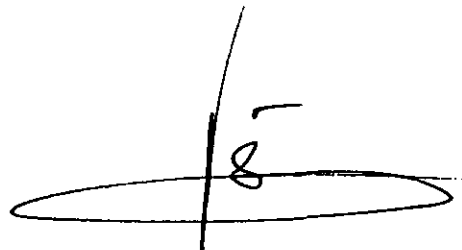
w.g. Van Loon
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 30 augustus 2007

284-534.

Verzonden: 30 augustus 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummer: AWB 06/52294

Uitspraak van de enkelvoudige kamer van 11 juni 2007

inzake

geboren op
van Burkinese nationaliteit,
verblijvende te
eiser,
gemachtigde mr. A.F.J. Lemmens,

tegen

de Staatssecretaris van Justitie
te Den Haag,
verweerder,
gemachtigde mr. X.J. Polak.

Procesverloop

In deze uitspraak wordt waar nodig onder verweerder tevens verstaan de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie dan wel de Minister van Justitie.

Bij besluit van 2 oktober 2006 heeft verweerder de aanvraag van eiser tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) afgewezen.

Tegen dit besluit heeft eiser beroep ingesteld.

De zaak is behandeld op de zitting van 31 mei 2007, waar eiser is verschenen in persoon, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde. Als tolk was aanwezig A.C. de Costa.

Overwegingen

1. Aan de orde is de vraag of het besluit van 2 oktober 2006 in rechte stand kan houden.
2. Ter onderbouwing van zijn aanvraag en beroep heeft eiser - kort samengevat - het volgende aangevoerd.

3. Eiser is afkomstig uit , Burkina Faso. Na het behalen van het diploma van het lyceum in 2000 werkte eiser als marktverkoper. Voorts deed hij onbetaald vrijwilligerswerk voor de Unesco voor de lokale afdelingen in en (de plaats waar eiser vóór 2000 woonde). Dit vrijwilligerswerk hield in het planten van bomen, ter voorkoming van ontbossing. Eisers problemen ontstonden toen hij ging deelnemen aan demonstraties tegen de politieke partij van de president, de CDP. Bij een demonstratie op de dag van de presidentsverkiezing, 13 november 2005, heeft eiser op persoonlijke titel middels een geluidsinstallatie de aanwezige demonstranten toegesproken. Eiser riep daarbij de bevolking op zich te mobiliseren voor de democratie en tegen de militairen die aan de macht zijn. Eiser memoreerde in deze toespraak twee klasgenoten die op 3 mei 1995 tijdens een staking bij het lyceum te door de gendarmerie werden gedood. Diezelfde avond, toen eiser terugkwam van het stembureau en naar huis terugging, kwam er een vrachtwagen met militairen langsrijden en werd eiser opgepakt en "als een beest" mishandeld, gebonden en achterin de vrachtwagen gegooid. Eiser werd te verstaan gegeven dat vrijheid van meningsuiting er niet voor iedereen is en dat hij en de zijnen het volk bedierven. Eiser werd in de gevangenis verhoord en daarbij bedreigd alsmede diverse keren ernstig mishandeld, onder meer met een ijzeren wapenstok en een mes, ten gevolge waarvan hij is verwond en littekens heeft opgelopen. In de nacht van 3 op 4 maart 2006 heeft eiser kans gezien te ontsnappen door een gat te maken in het dak van zijn cel. De volgende dag heeft hij met hulp van een door zijn moeder geregelde reisagent het land verlaten. Hij heeft gereisd met een door deze reisagent geregeld vals paspoort.

4. Verweerder heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat de aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening van een verblijfsvergunning vormen. Die afwijzing is gebaseerd op het bepaalde in het eerste lid in samenhang met het bepaalde in het tweede lid, aanhef en onder f, van artikel 31 van de Vw 2000. Verweerder hecht geen geloof aan het asielrelaas van eiser.

5. De rechtbank overweegt als volgt.

6. Een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 kan worden verleend in de in artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000 genoemde gevallen.

7. Het is vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (AbRS) dat de vaststelling of en in hoeverre bij de beoordeling van de asielaanvraag wordt uitgegaan van de door de vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van verweerder behoort en dat die vaststelling door de rechter slechts terughoudend kan worden getoetst. De rechtbank dient zich dan ook bij haar oordeel over de geloofwaardigheid van het asielrelaas van een vreemdeling te beperken tot het oordeel of verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas niet geloofwaardig is.

8. Uit voornoemde jurisprudentie kan voorts worden opgemaakt dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kan stellen dat de oprechtheid van een vreemdeling en de geloofwaardigheid van het asielrelaas op voorhand zijn aangetast indien een vreemdeling niet aannemelijk kan maken dat het ontbreken van reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, niet aan hem is toe te rekenen. Het toerekenbaar ontbreken van deze documenten zal echter steeds door verweerder in de context van het totale feitencomplex moeten worden gezien.

9. Ingevolge paragraaf C1/5.8.3 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000) is, indien wordt vastgesteld dat ten aanzien van één van de elementen identiteit, nationaliteit, reisroute of asielrelaas documenten ontbreken en dat dit is toe te rekenen aan de asielzoeker, dit reeds voldoende voor de algemene conclusie dat sprake is van het "toerekenbaar ontbreken van documenten".

10. Verweerder heeft zich in de besluitvorming in de eerste plaats gemotiveerd op het standpunt gesteld dat eiser geen documenten heeft overgelegd om zijn nationaliteit, identiteit en reisroute te kunnen vaststellen. Naar de mening van verweerder mag, nu eiser om bescherming verzoekt bij de Nederlandse autoriteiten, worden verondersteld dat eiser voldoende vertrouwen in voornoemde autoriteiten stelt om alle relevante feiten en omstandigheden aan te voeren die tot zijn vertrek uit zijn land van herkomst hebben geleid en die van belang zijn bij de beoordeling van zijn aanvraag. Eiser heeft verklaard dat hij zijn paspoort, nationaliteitskaart en identiteitsdocument thuis heeft achtergelaten. Nu eiser blijkens zijn verklaringen wel in de gelegenheid is geweest genoemde documenten mee te nemen, is het volgens verweerder eiser aan te rekenen dat hij die documenten niet heeft overgelegd. Eiser heeft als reden dat hij zijn documenten niet bij zich had, aangevoerd dat hij de ochtend van zijn ontsnapping vanuit de woning van zijn moeder naar het huis van de vriend van zijn moeder is vertrokken en toen niet wist dat hij niet meer naar het huis van zijn moeder zou terugkeren. Volgens verweerder valt niet in te zien dat eiser zich niet alsnog in het bezit had kunnen (laten) stellen van zijn documenten alvorens vanuit de woning van de vriend van zijn moeder naar het vliegveld te reizen.

11. Voorts heeft verweerder eiser tegengeworpen dat hij geen enkel formeel dan wel indicatief bewijs heeft overgelegd om zijn reisroute te kunnen onderbouwen. Evenmin is het reisverhaal aannemelijk gemaakt door het afleggen van gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen. Naar de mening van verweerder mag van een persoon die stelt per vliegtuig van Burkina Faso naar Nederland te zijn gereisd – met een overstap in Parijs – worden verwacht dat hij over deze reis gedetailleerd kan verklaren. Daarvan is niet gebleken. Zo is eiser niet op de hoogte van het vluchtnummer van zijn reis vanaf Ouagadougou naar Parijs, weet hij niet wat het tijdstip van aankomst in Parijs was, heeft eiser niet verteld wat het vluchtnummer van zijn vliegreis van Parijs naar Amsterdam was en heeft hij niet verklaard hoe laat hij in Amsterdam uit het vliegtuig is gestapt. Nu eiser geen gedetailleerde en verifieerbare informatie heeft verstrekt over zijn reis, is het eiser aan te rekenen dat hij geen documenten van zijn reis heeft overgelegd, aldus verweerder.

12. Gelet op de daaraan ten grondslag gelegde motivering is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat het ontbreken van documenten hem niet kan worden toegerekend. Evenzeer heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank eiser in redelijkheid kunnen tegenwerpen dat hij geen gedetailleerde en verifieerbare verklaringen heeft afgelegd over de gestelde reisroute. Derhalve is op voorhand twijfel ontstaan aan de oprechtheid van eiser en is afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

13. Indien, zoals in casu het geval is, sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 31, tweede lid, en onder f, van de Vw 2000, geldt volgens vaste jurisprudentie van de AbRS dat in het asielrelaas ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden mogen voorkomen. Van het asielrelaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan om geloofwaardig geacht te kunnen worden.

14. Verweerder heeft zich in dit kader op het standpunt gesteld dat het asielrelaas van eiser geen positieve overtuigingskracht bezit en derhalve ongeloofwaardig wordt geacht. Volgens verweerder is er sprake van een opeenstapeling van tegenstrijdige, inconsistente, vage, summiere en onaannemelijke verklaringen op essentiële punten van het relaas. Zo heeft verweerder allereerst aangegeven dat eiser ten aanzien van de manifestatie van 13 november 2005 verklaringen heeft afgelegd die onderling inconsistent zijn en in tegenspraak met diverse openbare bronnen. Voorts heeft eiser ten aanzien van genoemde manifestatie vage en summiere verklaringen afgelegd. Eiser heeft verklaard dat één van zijn motivaties om op de manifestatie van 13 november 2005 te spreken de dood in 1995 van zijn twee vrienden dan wel medescholieren zou zijn. Ook heeft eiser verklaard dat deze vrienden beiden in dezelfde klas als eiser zaten en dat hij toen in de eerste klas zat. Volgens verweerder zijn deze verklaringen in tegenspraak met hetgeen bekend is bij Reuters Limited van 1995. Daarin staat dat twee scholieren zijn gedood, waarvan er één in de eerste klas zat en één in de derde klas. Voorts heeft eiser later in het nader gehoor verklaard dat hij slechts de naam van één van die jongens kent en dat die andere jongen niet echt een vriend was, welke verklaringen inconsistent zijn ten opzichte van de eerdere verklaring van eiser dat het twee vrienden van hem betrof. Ten aanzien van deze tegenstrijdigheid en inconsistentie stelt verweerder zich op het standpunt dat eiser hiermee ernstig afbreuk heeft gedaan aan de oprechtheid van zijn asielrelaas, vooral nu eiser heeft verklaard dat de omstandigheid van de dood van zijn twee vrienden mede drijfveer was om op de manifestatie van 13 november 2005 te gaan spreken. In de zienswijze heeft eiser erkend dat zijn medescholieren in verschillende klassen zaten. Eiser stelt dit niet eerder naar voren te hebben gebracht omdat hij dit minder relevant achtte. Nu eiser heeft verklaard dat de dood van zijn medescholieren mede de drijfveer is geweest om op de manifestatie van 13 november 2005 te gaan spreken, valt volgens verweerder niet in te zien dat verifieerbare informatie omtrent de in 1995 doodgeschoten medescholieren slechts details zouden zijn. Voorts heeft eiser verklaard dat hij naar aanleiding van de manifestatie op de verkiezingsdag 13 november 2005 gesproken heeft met het doel de democratie en het leven van de bevolking in vrijheid te promoten en dat hij naar aanleiding daarvan is opgepakt en gevangen gezet. Deze manifestatie was illegaal en georganiseerd door de oppositie, aldus eiser. Volgens verweerder blijkt uit het rapport van het Ministerie van Buitenlandse Zaken, Burkina Faso, van januari 2006 dat Burkina Faso midden in het democratiseringsproces zit, dat er sinds 2000 een nieuwe kieswet is en dat die kieswet in mei 2005 werd aangepast hetgeen leidde tot een toename van het aantal kiezers met 40%. Voorts blijkt uit US Department of State van 8 maart 2006 dat er op 13 november 2005 verkiezingen werden gehouden waarbij weinig tot geen ongeregeldeheden hebben plaatsgevonden. Internationale waarnemers beschouwen de verkiezingen vrij, maar niet geheel eerlijk. Voorts verwijst verweerder naar "Irin News", welke krant op 18 november 2005 naar aanleiding van de verkiezingen de mening van een waarnemer van "African Union" aanhaalt, luidende dat "kandidaten in staat waren vrijelijk hun betoog te kunnen voeren, dat er geen geweld was en dat deze verkiezingen laten zien dat democratie geworteld is in Burkina Faso". Volgens verweerder zijn er geen berichten bekend waarin het tegendeel staat, zodat ervan uitgegaan dient te worden dat de verkiezingen vrij waren en dat er amper ongeregeldeheden zijn geconstateerd. Nu het democratiseringsproces reeds in gang is gezet door de overheid van Burkina Faso acht verweerder het niet aannemelijk dat eiser hierom zou zijn opgepakt en gevangen gezet. Voorts heeft eiser geen naam kunnen noemen van degene bij wie hij zich heeft aangemeld om op de manifestatie te spreken en heeft hij geen enkele naam kunnen noemen van de overige - volgens eiser meer dan tien - sprekers. Bovendien heeft eiser verklaard dat hij niet met zekerheid kon zeggen welke van de oppositiepartijen de manifestatie zou hebben georganiseerd. Zeker nu eiser op die manifestatie heeft gesproken en daartoe eerder contact heeft gehad met één van de

organisatoren om kenbaar te maken dat hij zou gaan spreken, mag volgens verweerder van eiser worden verwacht dat hij hieromtrent meer zou kunnen verklaren. Verder heeft eiser verklaard dat hij op 11 november 2005 ook aan een manifestatie heeft deelgenomen en dat hij wellicht hierdoor al in de negatieve belangstelling is gekomen. Verweerder stelt zich op het standpunt dat eiser deze verklaring niet heeft onderbouwd. Daarbij heeft verweerder overwogen dat eiser heeft verklaard dat hij op deze manifestatie slechts toevoorder is geweest en niet heeft gesproken. Met betrekking tot de verklaringen van eiser dat hij voor de autoriteiten zo belangrijk is dat ze hem hebben opgepakt omdat hij verklaringen heeft afgelegd tegen de huidige partij en dat dit wordt beschouwd als een politieke activiteit tegen de huidige machthebbers en voorts dat eiser denkt dat hij gevangen is gezet omdat hij de democratie in zijn land wilde promoten en tevens werd beschuldigd van het werken voor een oppositiepartij alsmede ten aanzien van zijn stelling dat, als hij dat laatste ontkende, hij werd mishandeld, stelt verweerder zich op het standpunt dat genoemde verklaringen niet passen in het beeld dat uit de diverse reeds genoemde openbare bronnen blijkt. Immers de oppositie is toegestaan en de oppositiepartijen hebben aan de verkiezingen meegedaan. Volgens verweerder blijkt uit de berichtgeving rond het democratiseringsproces dat er in verband met de verkiezingen manifestaties zijn gehouden en dat daar militairen bij aanwezig waren, doch dat uit de berichtgeving niet blijkt dat er mensen zijn opgepakt. Verweerder heeft in dit kader verwezen naar de berichtgeving van Global Insight Daily Analysis van 21 november 2005, Agence France Presse van 13 november 2005 en 14 november 2005 en All Africa van 11 november 2005. Verweerder acht de verklaringen van eiser derhalve in tegenspraak met hetgeen uit openbare bronnen bekend is, waardoor ernstig afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas. Ook is gebleken dat de verklaringen van eiser niet consistent zijn. Zo heeft eiser, gevraagd naar de reden waarom hij zou zijn opgepakt als de oppositie is toegestaan, tijdens het nader gehoor op 13 juni 2006 geantwoord dat hij opgepakt en gevangen is gehouden omdat de demonstratie niet was toegestaan. Tijdens het nader gehoor van 19 april 2006 heeft eiser echter verklaard te zijn beschuldigd van het werken voor een oppositiepartij en niet dat hij is beschuldigd van deelname aan en het houden van een speech op een illegale demonstratie. Op de vraag wat de reden is dat de autoriteiten niet meteen ten tijde van de manifestatie hebben ingegrepen nu die - volgens eisers verklaringen - illegaal zou zijn en er politie bij aanwezig was, heeft eiser geantwoord dat men de indruk wilde wekken dat er een democratie is, maar dat er altijd een dictatoriale invloed is vanuit de regering. Verweerder stelt zich op het standpunt dat eiser zijn verklaringen op dit punt niet heeft onderbouwd en mitsdien niet aannemelijk heeft gemaakt.

15. Aldus is volgens verweerder sprake van een opeenstapeling van tegenstrijdige, inconsistente, vage en summier verklaringen aangaande de manifestatie van 13 november 2005 en de reden waarom eiser zou zijn opgepakt, zodat verweerder zich op het standpunt stelt dat het relaas van eiser ongeloofwaardig is. Deze conclusie wordt volgens verweerder versterkt door de verklaringen die eiser heeft afgelegd ten aanzien van zijn gestelde detentie, ontsnapping en de gebeurtenissen daarna, welke verklaringen volgens verweerder onderling inconsistent zijn, alsmede vaag, summier en onaannemelijk. Zo heeft eiser verklaard dat hij, toen hij op 13 november 2005 door de militairen werd opgepakt, een identiteitsbewijs bij zich had. Eiser heeft verklaard dat de militairen dat identiteitsbewijs niet hebben ingenomen omdat zulks tegen de wet zou zijn. Vervolgens heeft eiser tevens verklaard dat hij niet officieel door die militairen in hechtenis zou zijn genomen. Naar het oordeel van verweerder stroken deze verklaringen niet met elkaar. Immers volgens verweerder valt niet in te zien dat eiser wel het identiteitsbewijs in zijn bezit kon houden omdat inname tegen de regels zou zijn terwijl het eveneens tegen de regels is dat eiser niet officieel in hechtenis is genomen. Voorts is verweerder van mening dat eiser ten aanzien van zijn gestelde ontsnapping – via

het dak uit zijn cel – inconsistente verklaringen heeft afgelegd. Zo heeft eiser tijdens het nader gehoor van 19 april 2006 verklaard dat er een trapje in zijn cel stond. Gevraagd naar de reden van de aanwezigheid van dat trapje heeft eiser verklaard dat hij dat niet wist, maar dat hij vanaf het begin bezig was met de ontsnapping en dat dit trapje van pas kwam. In de reactie op het nader gehoor heeft eiser echter gesteld dat in de cel een tafel stond die hij als trap gebruikte, en dat er verder een stoel stond en een houten vlonder om op te slapen. Voor deze tegenstrijdigheden heeft eiser geen verklaring gegeven, aldus verweerder, zodat het asielrelaas ook op dit punt niet aannemelijk is gemaakt. Ten aanzien van de eenvoudige ontsnapping uit de cel stelt verweerder zich op het standpunt dat hieruit niet blijkt dat eiser in de bijzondere negatieve aandacht van de autoriteiten staat. Dat eiser om reden dat hij politiek opposant zou zijn en daarom in de bijzondere negatieve belangstelling van de autoriteiten zou staan en om die reden alleen in een cel opgesloten zou hebben gezeten met persoonlijke bewaking direct voor de celdeur, acht verweerder evenmin aannemelijk. In de zienswijze heeft eiser onder meer aangevoerd dat het rapport van State Department van 8 maart 2006 vermeldt dat de mensenrechtenstandaard in Burkina Faso problematisch is, dat de autoriteiten nog steeds willekeurige arrestaties verrichten waartegen door de hogere autoriteiten niet wordt opgetreden, dat de politie op willekeurige basis demonstranten in 2005 heeft gearresteerd en dat verdachten die geen toegang hebben kunnen krijgen tot rechtshulp soms maanden in voorarrest zitten. Verweerder heeft zich dienaangaande op het standpunt gesteld dat in het rapport van State Department van 8 maart 2006 diverse incidenten worden genoemd waaruit blijkt dat de mensenrechtenstandaard problematisch is. Ten aanzien van politieke gevangenen wordt in dit rapport echter gesteld dat daarover niets bekend is. Ook hetgeen eiser heeft verklaard omtrent de locatie van de plaats waar hij gevangen zou hebben gezeten en de verklaringen ten aanzien van de gebeurtenissen na de gestelde ontsnapping acht verweerder niet aannemelijk.

16. Naar het oordeel van de rechtbank bestaat geen grond voor het oordeel dat verweerder zich op basis van al het voorgaande – in onderlinge samenhang bezien – niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas van eiser ongeloofwaardig is, zodat eiser op basis daarvan niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Hetgeen eiser in beroep heeft aangevoerd werpt geen zodanig ander licht op de zaak dat bij de aan de rechtbank toekomende marginale toetsing moet worden geconcludeerd dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas positieve overtuigingskracht mist.

17. Het betoog van eisers gemachtigde dat deze aanvankelijk de waarde van de verklaring omtrent eisers schoolgenoten heeft onderschat, maar dat een en ander tijdig is gecorrigeerd, leidt de rechtbank niet tot een ander oordeel, nu de moord op eisers schoolgenoten volgens zijn verklaringen aanleiding is geweest tot het houden van de toespraak, welke op zijn beurt eiser in de negatieve aandacht van de overheid heeft gebracht. Verweerder heeft zich dan ook in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat die moord de kern van eisers relaas betrof, en dat mocht worden verwacht dat eiser daarover van aanvang af juiste en concrete informatie zou verschaffen.

18. De rechtbank is dan ook met verweerder van oordeel dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000.

19. Ten aanzien van het betoog van eiser in beroep dat verweerder ten onrechte het samenwerkingsprincipe van artikel 4, eerste lid, van de Definitierichtlijn niet bij de beoordeling in aanmerking heeft genomen overweegt de rechtbank als volgt.

20. Het beroep van eiser betreft een beroep op de Richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (de Definitierichtlijn). Volgens vaste jurisprudentie (zie onder meer rechtsoverwegingen 66 en 67 van de uitspraak van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen van 5 februari 2004, zaak C-157/02) dienen lidstaten tot wie een richtlijn is gericht zich gedurende de bij die richtlijn vastgestelde termijn voor omzetting ervan in nationaal recht te onthouden van maatregelen die de verwezenlijking van het door de richtlijn voorgeschreven resultaat ernstig in gevaar zouden brengen. Dit neemt echter niet weg dat de nationale rechter in door particulieren ingestelde procedures, waarin een beroep wordt gedaan op de rechtstreekse werking van een richtlijn, pas na het verstrijken van de termijn voor omzetting ervan gehouden is om eerdere nationale voorschriften die in strijd zijn met deze richtlijn, buiten toepassing te laten. De rechtbank stelt vast dat de implementatietermijn voor de Definitierichtlijn eerst op 10 oktober 2006 is verstreken en dat het bestreden besluit dateert van vóór die datum. Eisers beroep op bepalingen uit de Definitierichtlijn kan derhalve reeds om die reden niet slagen.

21. Ingevolge artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 dient te worden beoordeeld of aannemelijk is dat eiser gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt te worden onderworpen aan folteringen, dan wel aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

22. Uit jurisprudentie aangaande artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) - met name het arrest van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens van 30 oktober 1991 (RV 1991, 19) inzake - volgt, dat het toetsingscriterium van artikel 3 van het EVRM streng is. Verwijdering is slechts onrechtmatig, indien moet worden aangenomen dat er *substantial grounds* zijn om te veronderstellen dat sprake is van een *real risk* voor een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

23. De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich in het voornemen, dat integraal deel uitmaakt van het bestreden besluit, gezien het door eiser aangevoerde, terecht op het standpunt heeft gesteld dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat er daadwerkelijk concrete redenen zijn, gelegen in hem persoonlijk betreffende feiten en omstandigheden, die de conclusie rechtvaardigen dat juist hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen dan wel aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

24. Nu de rechtbank ook overigens niet is gebleken van feiten en omstandigheden, die maken dat eiser bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, faalt het door eiser gedane beroep op artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000. Voor wat betreft het beroep van eiser op artikel 2 van het EVRM en artikel 3 van het Anti Folterverdrag geldt hetzelfde criterium als voor artikel 3 van het EVRM en derhalve tevens hetgeen hiervoor ten aanzien van het beroep op artikel 3 van het EVRM is overwogen. Dat eiser aan enige andere

verdragsbepaling een aanspraak op verblijf in Nederland kan ontlenen, is de rechtbank niet gebleken.

25. Met betrekking tot het beroep dat eiser ter zitting heeft gedaan op de uitspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake tegen Nederland van
11 januari 2007 overweegt de rechtbank dat, nu eiser ter onderbouwing van zijn vrees voor een behandeling in strijd met het bepaalde in artikel 3 EVRM geen andere feiten en omstandigheden heeft aangevoerd dan die in het asielrelaas, verweerder ter onderbouwing van zijn standpunt inzake artikel 3 van het EVRM heeft kunnen volstaan met verwijzing naar de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas. Eisers verwijzing naar de uitspraak inzake --
treft mitsdien geen doel.

26. Evenmin is het bestaan van klemmende redenen van humanitaire aard, op grond waarvan eiser verblijf in Nederland zou moeten worden toegestaan, aannemelijk gemaakt.

27. Gezien het voorgaande komt eiser niet in aanmerking voor toelating op één van de overige in artikel 29 Vw 2000 genoemde gronden.

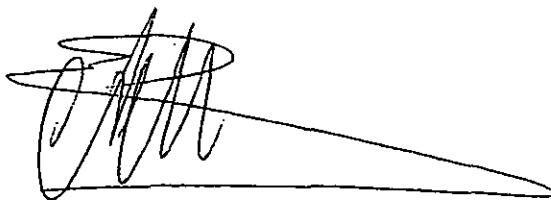
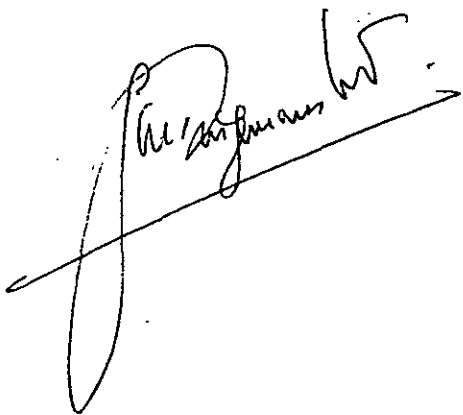
28. Het beroep is derhalve ongegrond.

29. Voor een veroordeling van één der partijen in de door de andere partij gemaakte kosten bestaat geen aanleiding.

Beslissing
De rechtbank,

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. A.F.C.J. Mosheuvel als rechter in tegenwoordigheid van
G.C.A. Dingemans Wierds als griffier en uitgesproken in het openbaar op 11 juni 2007.



VOOR KOPIE KONFORM
De griffier van
de Rechtbank
sector bestuursrecht
te 's-Hertogenbosch

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij:

*Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag*

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschriften verzonden:

12 JUNI 2007



RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
- 9 JUL 2007	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Aan de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
's-Gravenhage

HOGER BEROEPSCHRIFT VREEMDELINGENZAKEN

van:

_____, wonende te aan de _____ en voor deze
aangelegenheid domicilie kiezende ten kantore van zijn na te melden gemachtigde.

geboortedatum:

nationaliteit: die van Burkina Faso;

indnr : 0604 13 0323;

Appellant.

Gemachtigde: Mr. A.F.J. Lemmens,
werkzaam bij Stichting Rechtsbijstand Asiel Nederland, kantoorhoudende aan de
Spinhuiswal 2 te 's- Hertogenbosch (Postadres Postbus 1308; 5200 BJ 's-Hertogenbosch

Tegen:

de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te 's-Hertogenbosch
van 11 juni 2007 met kenmerk: AWB 06/52294;

Inzake:

De Staatssecretaris van Justitie,

Verder ook de Staatssecretaris, Schedeldoekhaven 100 te 's-Gravenhage.

Appellant, komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage,
zittinghoudende te 's-Hertogenbosch van 11 juni 2007, in welke zaak de rechtbank het
beroep tegen het besluit van de Staatssecretaris van 2 oktober 2006 – strekkende tot
afwijzing van de asielaanvraag van appellant - ongegrond heeft verklaard.

Afschrift van de uitspraak van de rechtbank waarvan hoger beroep, alsmede van de
volmacht, worden als bijlagen aangehecht.



Appellant heeft tegen deze uitspraak de navolgende grief.

Grief

Ten onrechte overweegt de rechtbank:

- in rechtsoverweging 7 en zakelijk weergegeven:

Dat de vaststelling of en in hoeverre bij de beoordeling van de asielaanvraag wordt uitgegaan van de door de vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van verweerder behoort en dat die vaststelling door de rechter slechts marginaal of terughoudend kan worden getoetst. Dit impliceert dat de rechtbank de geloofwaardigheid van het asielrelaas slechts marginaal kan toetsen.

- en in rechtsoverweging 12 en zakelijk weergegeven :

Dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat het ontbreken van documenten hem niet kan worden toegerekend en dat verweerder in redelijkheid heeft kunnen tegenwerpen dat hij geen gedetailleerde en verifieerbare verklaringen heeft afgelegd over de gestelde reisroute. Zo zou op voorhand afbreuk worden gedaan aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

- en in rechtsoverweging 13 en zakelijk weergegeven :

Dat nu sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 31, 2, sub f van de Vw2000, van het asielrelaas een positieve overtuigingskracht dient uit te gaan.

- en in rechtsoverweging 16 en zakelijk weergegeven :

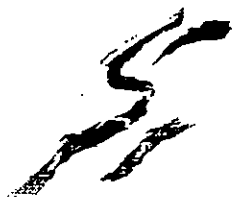
Dat geen grond bestaat voor het oordeel dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas van eiser ongeloofwaardig is. Alsmede dat hetgeen eiser in beroep heeft aangevoerd geen zodanig ander licht op de zaak werpt dat de bij de aan de rechtbank toekomende marginale toetsing moet worden geconcludeerd dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas positieve overtuigingskracht mist.

- en in rechtsoverweging 22 en zakelijk weergegeven :

Dat het toetsingscriterium van artikel 3 EVRM streng is.

- en in rechtsoverweging 25 en zakelijk weergegeven :

Dat met betrekking op het beroep van eiser op EHRM inzake verweerder heeft kunnen volstaan met verwijzing naar de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas, nu eiser geen andere feiten en omstandigheden heeft aangevoerd dan die in het asielrelaas.



Toelichting

Inleiding

In bovenstaande rechtsoverwegingen brengt de rechtbank tot uitdrukking dat bij de beoordeling van de vaststelling van de door de asielzoeker in casu appellant naar voren gebrachte feiten en de hieraan te ontlelen geloofwaardigheid de rechtbank slechts een marginale toetsingspositie toe komt. Dit toetsingsstramien hanteert de rechtbank ook bij onder meer de beoordeling van de toerekenbaarheid van het niet kunnen overleggen van documenten en het tegenwerpen van onvoldoende gedetailleerde verklaringen over de reisroute.

De rechtbank overweegt naastdien dat in het geval van artikel 31, 2, f Vw2000 de asielzoeker ic app. in de verzwaarde bewijspositie van de leer van de positieve overtuigingskracht gebracht dient te worden.

De rechtbank overweegt voorts dat het toetsingscriterium van art. 3 EVRM streng is en dat verweerder bij het beroep van appellant op ' ' heeft kunnen volstaan met verwijzing naar de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas.

Of de rechtbank met dit toetsingskader ten aanzien van uitsluitend nationale bepalingen juist handelt wordt hier niet ter discussie gesteld. De rechtsvraag die thans wordt opgeworpen luidt of de rechtbank ten aanzien van artikel 3 EVRM een juiste maatstaf of een juist toetsingskader aanlegt of met andere woorden gezegd handelt de rechtbank bij de beoordeling van het beroep van appellant op artikel 3 EVRM in overeenstemming met de jurisprudentie van het Europese Hof inzake artikel 3 en artikel 13 EVRM, dan wel niet.

Ten aanzien van het beroep van app. op artikel 3 EVRM had de rechtbank naar de mening van appellant een duidelijk ander (en hierna nader toe te lichten) toetsingskader dienen te hanteren. Dat doet de rechtbank evenwel niet. Dit volgt onder meer uit de opbouw van de uitspraak, de overweging dat het toetsingscriterium van artikel 3 EVRM streng is en de verwijzing naar de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas bij het beroep van app. op "Salah Sheekh".

Verdere toelichting

Een beroep op artikel 3 EVRM vereist in het algemeen dat kort gezegd sprake moet zijn van gegronde redenen 'substantial grounds' om aan te nemen dat verwijdering zal leiden tot een reëel risico 'real risk' van een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

Zie EHRM, inzake (d.d. 30 oktober 1991, nr. 13163/8):

The expulsion of an alien may give rise to an issue under this provision, and hence engage the responsibility of the expelling State under the Convention, where substantial grounds have been shown for believing that the person in question, if expelled, would face a real risk



of being subjected to treatment contrary to Article 3 in the receiving country. In such circumstances, Article 3 implies an obligation not to expel the individual to that country.

Uit de uitspraak van het Europese Hof valt evenwel niet af te leiden dat dit toetsingscriterium "streng" dient te zijn, dan wel streng dient te worden toegepast, middels bijvoorbeeld het toetsingskader dat de rechtbank hanteert. Ook uit andere uitspraken van het Europese Hof valt niet af te leiden dat het toetsingscriterium zich in dit domein dient op te houden.

De jurisprudentie van het Europese Hof inzake artikel 3 en artikel 13 EVRM, geeft juist het tegendeel aan. Er dient sprake te zijn van een *independent and rigorous scrutiny*, en a *full and ex nunc assessment*. Een minstens indringende toets derhalve en geen strenge.

Zie:

EHRM, inzake *vs. Turkije* (dd. 11 juli 2000, Reports of judgments and Decisions 2000-VIII)

... given the irreversible nature of the harm that might occur if the risk of torture or ill-treatment alleged materialised and the importance which it attaches to article 3, the notion of an effective remedy under article 13 requires independent and rigorous scrutiny of a claim that there exist substantial grounds for fearing a real risk of treatment contrary to article 3 ...

Niet valt in te zien dat de rechtbank met het gehanteerde toetsingskader een onafhankelijke en indringende toets uitvoert. Kort gezegd toetst de rechtbank "marginaal". De rechtbank geeft geen eigen en dus onafhankelijk oordeel en dan kan van indringende toetsing evenmin sprake zijn.

De uitspraak van de rechtbank is derhalve in strijd met artikel 13 EVRM.

Zie ook:

EHRM, inzake *(dd. 11 januari 2007, Appl. 1948/04)* :

given the absolute nature of the protection afforded by Article 3, it must be satisfied that the assessment made by the authorities of the Contracting State is adequate and sufficiently supported by domestic materials as well as by materials originating from other, reliable and objective sources,

This further implies that, in assessing an alleged risk of treatment contrary to Article 3 in respect of aliens facing expulsion or extradition, a full and ex nunc assessment is called for as the situation in a country of destination may change in the course of time.

Deze passages hebben betrekking op de landendocumentatie. Er is echter geen goede reden voorstelbaar dat het Europese Hof het expliciet genoemde toetsingskader van een "full and ex nunc assessment" beperkt tot uitsluitend het aspect van de landendocumentatie. Ook wijst niet in deze richting.

Van belang is voorts dat de overwegingen van het Europese Hof inzake een "full and ex nunc assessment" in deze uitspraak geplaatst zijn binnen het (uitsluitende) kader van de



beoordeling van een met artikel 3 EVRM strijdige behandeling, derhalve los van een beoordeling van strijd met artikel 13 EVRM – het beroep op art. 13 werd door het Europese Hof verworpen. Dit betekent dat onafhankelijk van artikel 13 van het verdrag, artikel 3 EVRM de verplichting tot een volle toets met zich mee brengt.

Derhalve dient bij een beroep op artikel 3 EVRM in ieder opzicht sprake te zijn van een onafhankelijke en indringende toets die nimmer marginaal mag zijn, maar volledig of “vol” moet zijn en “ex nunc” dient te worden uitgevoerd. Nu de rechtbank kort gezegd slechts een marginaal toetsingskader heeft gehanteerd, is de uitspraak van de rechtbank niet enkel in strijd met artikel 13 van het verdrag, maar ook in strijd met artikel 3 EVRM.

Conclusie:

Aangezien de rechtbank ten aanzien van het beroep van appellant op artikel 3 EVRM een onjuiste toetsingsmaatstaf heeft aangelegd en daarmee in strijd handelt met artikel 3 en artikel 13 EVRM, dient het hoger beroep gegrond te worden verklaard, met vernietiging van de aangevallen uitspraak.

's-Hertogenbosch, 6 juli 2007

A.F.J. Lemmens